

Kaksista raaka-aineista koottu

Kotimaasta adoptoitu Laura Hirvonen otti aikuisena yhteyttä biologiseen äitiinsä

Laura Hirvonen, 26, adoptoitiin pikkuvauvana espoolaisperheen esikoiseksi. Adoptiosta on kotona aina puhuttu avoimesti, ja niinpä adoptiovanhemmat tukivatkin Lauran päätöstä etsiä käsiinsä biologinen äitinsä. Biologiseen äitiin tutustuminen antoi Lauralle selvyttä omiin taustoihin ja toi elämään iloisen yllätyksen, uuden pikkusiskon.

Adoptio on aina läsnä

Laura kertoo, että on voinut puhua adoptiosta vanhempiensa kanssa aina, kun se on tuntunut tarpeelliselta. Kodin asenteista onkin perua hänen oma avoin suhtautu-

misensa taustaansa: Laura on kertonut tarinansa niin lehdissä kuin Tuula Kasanen toimittamassa, muutaman vuoden takaisessa Kenen lapsi -kirjassakin. Hän toivoisi muiltakin avoimempaa suhtautumista kotimaan adoptioon. - Me kotimaan adoptoidut emme useinkaan ul-

konäkömme puolesta erotu massasta. Meidät voi tavallaan piilottaa. Adoptio on kuitenkin asia, josta pitää puhua. Kotimaasta adoptiolapsen saaneelle tuttavaperheelle sanoin, että puhukaa asioista niin, että lapsi tuntee tienneensä ne aina.

Teksti ja kuvat Hannele Lindell

kotimaasta adoptoituja Pelastakaa Lasten järjestämässä kuvataideryhmässä. Toisaalta Laura uskoo riippuvan paljon henkilöstä itsestään ja tämän kokemuksesta, onko adoptiotaustalla merkitystä ja kiinnostaako se.

Laura on pohtinut, mikä kotimaan adoptiosta vaikenemisen taustalla piilee. - Ihmisten asenteilla on varmasti vaikutusta. Kotimaan adoptio-erhe voi kokea, että heidän biologisesta lapsettomuudesta tai lapsen taustosta kiinnostutaan liikaa. Suomalaisessa yhteiskunnassa on vaikea hyväksyä sitä, että joku ei voi huolehtia lapsestaan, vaan antaa tämän pois. Mutta joskus mietin, että olisi ihanaa nähdä vaikkapa Hesarissa iso ilmoitus kotiin tulleesta kotimaan adoptiolapsesta!

Omalla kohdallaan Laura näkee adoption olleen onnellinen ratkaisu. - Sain paljon, kun minut adoptoitiin, hän toteaa. - En usko, että elämäni olisi muodostunut näin hyväksi ilman vanhemmiltani saamaani tukea. Minulla on lukivaikkeitä, ja joskus mietin, olisiko saanut edes peruskoulua käytyä loppuun ilman vanhemmiltani saamaani tukea. Äiti tsemppasi minua vielä ylioppilaskirjoituksissakin. Kun tutustuin biologiseen äitiini, ymmärsin, etten olisi voinut saada häneltä vastaavaa tukea.

Adoptio on kuitenkin jollain tasolla aina läsnä adoptoidun elämässä. Itsessään Laura on huomannut piirteitä, joiden hän uskoo kumpuavan adoptiotaustastaan. - Minähän olin kolme kuukautta ilman vanhempia, kun odotin lastenkodissa adoptiokotiin pääsyä. Lapsen edun huomioiminen on minulle äärettömän tärkeää, ja näitä reaktioita olen joskus saanut selitellä kavereille. Olen tästä näkökulmasta seurannut mm. sateenkaariperheistä ja hedelmöityshoidoista käytyä keskustelua. Ne ovat vaikeita kysymyksiä, sillä yhteiskunta ei aina ole kovin suvaitsevainen, ja suvaitsemattomuudesta kärsii viime kädessä lapsi. Laurakin on saanut kuunnella kauhistelua adoptiotaustaan. Toisaalta Laura kertoo pilke silmäkulmassa, että adoptio voi putkahdtaa esiin hieman huvittavallakin tavalla: sairaalassa rouviteltiin sujuvasti polvi-leikkaukseen tullutta 18-vuotiasta Lau-

raa, kun tämän papereissa näkyi sukunimen vaihdos.

Vain yksi äiti

Laura tietää paljon taustastaan, eikä hänen Pelastakaa Lapsilta 18-vuotiaana saamissaan papereissa ollut yllätyksiä. - Kaikki oli, kuten isä ja äiti olivat minulle aina kertoneet. Minua ei oikeastaan edes jännittänyt, mutta halusin yrittää saada yhteyden bioäitiini. Sosiaalityöntekijä kirjoitti biologiselle äidille kirjeen, jossa hän kertoi Lauran haluavan ottaa yhteyttä. Vastaus saatiin pian, ja Laura päätti kirjoittaa biologiselle äidille kirjeen. - Se oli vaikeaa, kun piti miettiä, mitä kertoa tuntemattomalle ihmiselle itsestään. Äitini rohkaisi, että kerro kaikki, mitä teet ja mitä sinulle kuuluu. Laura ja biologinen äiti aloittivat kirjeenvaihdon, ja Laura kuuli, että hänellä oli kahden vanhemman sisaruksen lisäksi myös pikkusisko. Laura kertoo odottaneensa kovasti vastausta ensimmäiseen kirjeeseensä, mutta biologisen äidin toivomukselle soittamisesta hän ei antanut periksi. Aika ei tuntunut vielä olevan kypsä.

Ylioppilaskirjoitusten jälkeen Laura tunsu olevansa valmis tapaamaan biologisen äitinsä. Hän hyppäsi Hämeenlinnaan menevään junaan. - Junassa istuessani aloin miettiä, että millaista perillä olisi, ja mistä tunnistaisimme toisemme. Eihän minulla ollut biologisesta äidistäni edes valokuvaa! Asemalla pikkusisko kuitenkin tunnisti Lauran heti. - Oli, kuin olisimme aina tunteneet toisemme. Laura vietti viikonlopun äitinsä ja sijaisperheessä asuvan pikkusiskonsa seurassa, ja suhde pikkusiskoon alkoi heti muodostua läheiseksi. Sitä se on tänäkin päivänä. Muihin biologisiin sukulaisiinsa hänelle ei ole muodostunut sidettä. Biologisen äidin vanhemmat lapset kasvoivat äidin vanhempien hoivissa, ja heidät Laura on tavannut vain ohimennen. Ohimennen hän on tavannut myös äidinäitinsä ja tätinsä, joiden hän kertoo hämmentyneen, kun Laura kertoi, kuka oli.

Laura ymmärtää, että hänen adoptionsa on biologiselle äidille arka aihe. Tämä ei ole koskaan halunnut kertoa mitään esimerkiksi Lauran biologisesta

- En voi ymmärtää, jos lapselle ei kerrota hänen taustojaan, Laura toteaa. Säläily tai puhumattomuus voivat helposti johtaa siihen, että lapsi vartuttuaan katkeroituu. Uskon myös, että vertaistuelle on tarvetta. Itse tapasin jokin aika sitten ensimmäisen kerran 1980-luvulla

isästä, vain, että tämä oli ”pitkä mies”. Laura ei kuitenkaan koe, että tiedon puuttuminen häiritsisi häntä. Hän ei liioin koe biologista äitiä äidikseen. - Hänelle oli kova paikka, että minun äidiksi eni ei voinut hypätä 18 vuoden jälkeen, enkä halunnut kutsua häntä äidiksi. Sanoin, että minulla on vain yksi äiti, ja se äiti on ihan muualla. Biologinen äitini on myös aktiivisesti unohtanut syntymäpäiväni, ei kykene muistamaan sitä.

Biologiseen äitiin tutustuminen antoi Lauralle omasta tarinasta puuttuvia palasia. - Oli jännä nähdä, millaisista rakennusaineista minun on koottu. Huomasin, että me, biologinen äitini, minä ja biologiset sisareni, muistutimme fyysisesti ja luonteiltamme paljon toisiamme. Sieltä puolelta lienee perua myös kiinnostukseni käsillä tekemiseen. Mutta koen silti, että luonteeni ja arvomaailmani ovat adoptiovanhemiltani perittyjä. Olen tehnyt mm. sukututkimusta Hirvosen suvusta. Tätä kiinnostusta vanhempani eivät ole täysin ymmärtäneet!

Elämä mallillaan

Vastikään terveydenhoitajaksi valmistunut, luontoihmiseksi tunnustautuva Laura asuu poikaystävänsä, kissansa ja koiransa kanssa Espoossa. Hänellä

on läheiset välit lapsuudenperheeseensä, johon kuuluu myös sijaiskotilapsena perheeseen tullut pikkusisko. - Minulla on kaksi pikkusiskoja, ja he ovat minulle tosi tärkeitä. Lauralla on elävät muistot siitä, miten sijaissisko tuli perheeseen. Lastenkoti, josta sisko haettiin, jäi hänen mieleensä. - Muistan, että siellä oli paljon lapsia, ja kyselin, oliko pikku-

*”Puhukaa asioista
niin, että lapsi
tuntee tienneensä
ne aina.”*

siskoni vähän kuin minä, kun minä tulin perheeseen. Äiti ja isä joutuivat selittämään meille adoption ja sijaiskodin eroa, mutta koskaan he eivät ole erotelleet meitä.

Hakeutuminen töihin hoitoalalle oli Lauralle selvää jo pienenä, sillä hän kokee haluavansa auttaa ihmisiä. Hän on ehtinyt työskennellä niin päiväkodissa, lastenkodissa, neuvolassa kuin vanhusten parissakin. Nykyinen työ lapsiperheiden ja nuorten parissa neuvolassa ja koulussa tuntuu kuitenkin omimmalta. Toistaiseksi Laura ei ole työssään juuri kohdannut adoptiolapsia, mutta kertoo,

että hänen adoptiotietoutensa on saanut työpaikalla myönteistä huomiota. - Olen myös sanonut, että mikäli neuvolaan tulee adoptiolapsia, haluan hoitaa heitä. Neuvoloissa on yleisesti ottaen vähän tietoa adoptiosta.

Laura on seurannut myös äskettäin kiivaanakin vellonutta keskustelua laitoksissa olevien lastensuojelulasten mahdollisesta vapauttamisesta adoptioon. Työskentely lastenkodissa on antanut eväitä näille pohdintoille. Hänestä lapsen etu on hukkunut aikuisten oikeuksien alle. - Jos kaikki tukitoimet bio-perheelle on kokeiltu tuloksetta, lapselle tulisi turvata pysyvä adoptiokoti. Lapsi ei saa oppia, että aikuiset eivät kuuntele häntä. Pitää tietää, missä raja menee, koska jos ongelmatilanteeseen ei puututa ajoissa, ongelmat vain kasvavat.

Laura haluaa muistuttaa, että lapsi ei ole tuote – hänen pitää tietää taustansa. Mutta biologian merkitystä ei myöskään saa korostaa liikaa. - Biologiset vanhemmat ja lapsen tausta eivät ole uhka adoptiovanhemman vanhemmuudelle. Laura allekirjoittaa myös ajatuksen, että adoptoidun kokemuksen voi pohjimmitaan ymmärtää vain toinen adoptoitu. - Siksi toivon, että kotimaan adoptoidut rohkaistuisivat ottamaan yhteyttä ja hakemaan vertaistukea. •